

LA CIUTAT DELS MALSONS

Hi havia una vegada dos nens. La Mireia, una nena atrevida, descarada, intel·ligent, amable sempre que volia , amb molt bones idees, però que a vegades la cagava. Per altra banda en Max, un nen que era optimista, molt bo en història, agradable i aventurer. Resulta que aquests dos nens havien quedat per fer un treball a casa de la Mireia, i en Max s'hi quedava a dormir durant una setmana, per poder acabar a temps el treball.

L'epidèmia del Coronavirus, un virus mortal que atacava les persones, els va enganxar a mitja setmana i es van haver de quedar confinats a casa de la nena, perquè les autoritats no deixaven sortir ningú al carrer. Era dijous, i la Mireia no parava de queixar-se de l'epidèmia. S'enfadava tot el dia amb els seus pares i no suportava estar en quarantena, ni fer cap tipus d'activitat. En Max, l'ajudava a controlar el seu estat d'ànim, però no n'hi havia prou. Finalment, el divendres, la Mireia va tenir una xerrada amb els seus pares. Ells li retreien que estava tot el dia de mal humor i que allò no podia continuar així. També, que per culpa del seu mal humor, el seu rendiment escolar havia baixat, i van decidir que faria molts deures extres i no jugaria amb en Max. La Mireia, que estava desconcertada, els va contestar de mala manera i va començar una discussió. La Mireia, al final, s'en va anar a la seva habitació fent grans gambades i en Max la va seguir. A l'habitació, la Mireia no parava de criticar els seus pares: que si no li deixaven fer res, que li agradaria que el confinament s'acabés per no estar amb ells, i vinga anar criticant-ho tot sense parar.

De cop, mentre tots dos estaven parlant, va aparèixer una dona vestida de negre, ulls vermells, dents esmolades, ungles llargues i els va dir: - Sou uns mocosos que es queixen del confinament ? Ara sabreu el que és bo! La dona va desaparèixer, i una fredor va recórrer l'esquena dels dos nens, totalment paralizats. Llavors, en un obrir i tancar d'ulls, van desaparèixer les parets de l'habitació i es van trobar en un món fosc, al centre del què semblava una ciutat. Els edificis eren negres, una boira espessa recorria els carrers i el vent ressonava entre els edificis. Un cartell molt

gran deia: INSTRÒPIA, LA CIUTAT DELS MALSONS. La dona va aparèixer de nou davant seu i fantasmes negres darrera d'ella, amb una llum verda a les mans, i la dona cridà: -Fantasmes! Infectem-los! Els fantasmes van obeir i van començar a perseguir els dos nens, que fugien com esperitats dels fantasmes.

Mentre fugien van caure dins d'una claveguera que els va portar a un riu negre. El riu els va arrossegar fins al mar i ells van fer un esforç per arribar a la platja, on davant seu hi havia un bosc tenebrós. Del bosc van començar a aparèixer llums verdes. Eren els fantasmes! Van córrer en direcció al mar, però en van sortir més fantasmes. Van girar el cap cap a la dreta i per allí també hi venien més fantasmes. Van decidir amb la mirada, córrer cap a l'esquerra. Corrien sense parar, sense mirar enrere. Tot d'una van veure unes escales que s'enfonsaven terra endins, hi van baixar, eren fosques i no es veia res! Van arribar en una cambra on hi havien torxes enceses, però cap sortida. La Mireia va tancar la porta d'aquella cambra i la va segellar per tenir més temps. Espantats, no sabien què fer, llavors, en Max va desviar la mirada cap a una paret de pedra on hi havia una frase gravada en un cercle. Era un llenguatge antic, però a en Max no li va costar gens traduir-la i llegir-la en veu alta: *-Per avui o per demà, has de tenir esperança, caure i aprendre-* Un cop dit això la terra es va moure.

Els fantasmes van arribar i van travessar les parets. Els nens van anar cap al centre de la cambra, però els fantasmes cada cop eren més a prop. La terra es va moure un segon cop, i els fantasmes estaven a uns centímetres dels nens, els estaven a punt de tocar, quan de cop, la terra es va moure per un tercer cop i es va enfonsar. Els dos nens van caure en un terra dur, van mirar cap amunt i van veure com aquell sostre es reconstruïa. Van mirar al seu voltant, i ... estaven a l'habitació de la Mireia! Es van mirar, amb la respiració accelerada, estaven alterats, van decidir relaxar-se i tranquil·litzar-se amb una bona dormida.

De tota aquella història, la Mireia va entendre que estar en quarantena, implicava poder conviure amb els de casa. Tenir paciència i esperança, perquè els professionals estaven investigant molt per trobar una vacuna al virus que havia provocat aquella terrible pandèmia.